

Petr Schnur: Covidová normalizace pod taktovkou Německa

- CZ24 News | 5. srpna 2020

EU: Petr Schnur píše o prvních vlaštovkách covidové normalizace pod taktovkou Německa.

S postupující „covidovou normalizací“ se vrací život do normálu. Tedy za předpokladu, že normál definujeme jako zarputilou snahu zachránit staré, před-pandemické poměry na domácí i zahraniční scéně. Zástupci německého průmyslu sice pochválili stát za finanční injekce během „lockdownu“, nyní ale prý nastal čas, aby toto pole opět spořádaně vyklidil. Podobné rady jsme slyšeli během bankovní krize roku 2008, kdy stát zachraňoval maródní banky a spekulanty, zatímco příčiny průšvihů obešel velkým obloukem. Účet platíme nyní, byť za covidovou zástěrkou, a četní odborníci na finance a ekonomii, kteří se nenechali ochočit panujícím systémem, předvídají, že ten pravý *big bang* teprve přijde. A stále více lidí má pocit, že covid nebude jeho příčinou, ale právě zástěrkou.

Ponechme pro tento okamžik otázku, zda je zmíněný pocit oprávněný či nikoliv a věnujme se momentální realitě. Uvolňující se svěrací kazajka opatření proti koronaviru rovněž pomalu odhaluje i mezinárodní aktivity, které sice během minulých čtyř měsíců nebyly středem mediální pozornosti, nicméně v covidovém závětrí pracovaly na plné obrátky. Německá diplomacie o sobě nechala slyšet hned na několika polích. Na adresu Česka a dalších neposlušných visehradských států vyjádřil spolkový ministr zahraničí Heiko Maas přesvědčení, že se již najde způsob, jak je přinutit k akceptování „uprchlických“ kvót, i když pod jinou nálepkou. Nejednalo by se přitom o jediný pokus propašovat staré plány v novém hábitu. Covidový balík obnovy zavání opětovným pokusem otevřít dveře společnému eurorozpočtu, ministryně obrany Annegret Kramp-Karrenbauerová zase požaduje společnou unijní analýzu ruského ohrožení. Téma postupné výstavby jakéhosi „eurowehru“ se tedy znovu vynořuje z berlínské pandemické mlhy. Vzhledem k aktuálnímu německému předsednictví Unie se bezesporu jedná o aktuální příspěvky Berlínské republiky pro ty, kteří si ještě stále nevyjasnili otázku z počátku 90. let, zda budeme mít evropské Německo nebo německou Evropu.

Další aktivitou byla německo-belgická iniciativa v Radě bezpečnosti OSN ohledně prodloužení humanitární pomoci na severu Sýrie v idlibské oblasti. Iniciativa trvala na jejím transportu dvěma přechody, zástupci Turecka, Rusko a Čína chtěli zachovat jeden průchod. Celá záležitost se na první pohled jeví jako malichernost, jako ztížení humanitární pomoci strádajícím. Nicméně tak jako v mnoha dalších případech by se jednalo o – diplomaticky řečeno – velmi zúžený úhel pohledu.

Není pochyb, že se z pozice Ruska a Číny jedná o diplomatickou demonstraci síly, ve které počet přechodů hraje zástupnou roli. Nicméně v kontextu vývoje syrského konfliktu od samého počátku hraje stejnou hru i „Západ“, navíc mimo mezinárodní právo a s lidskoprávní přetvářkou známou ze všech barevných, květinových a jarních revolucí. Ponechme stranou zásadní otázku, které „revoluční“ síly Idlib kontrolují a odkud se jim dostávala vojenská i logistická podpora, ignorujme fakt, že není zvykem organizovat humanitární pomoc bez domluvy s vládou daného státu a mimo její kontrolu. Stačí vzít v úvahu hospodářské sankce Evropské unie a USA, které podle odhadu Spojených národů postihují zejména zhruba sedm milionů Syřanů žijících na území kontrolovaném vládou. Pokud se německý zástupce v Radě bezpečnosti OSN Christoph Heusgen pohoršuje nad situací v Idlibu a zároveň mlčí o negativních dopadech embarga na většinu syrského obyvatelstva v době covidové epidemie, potom jde o brutální případ morálního relativismu a politického farizejství.

Ze strany Spojených států nevypadá situace o nic lépe, Evropany ovšem převyšuje mírou cynismu.

Tzv. *Caesar Act* z června tohoto roku, orwellovsky deklarovaný jako sankce na ochranu civilního obyvatelstva (sic!), se vztahuje de facto na všechny oblasti finančního, hospodářského a sociálního sektoru včetně zdravotnictví. V praxi nejde o nic jiného než o odstrašení zahraničních firem, které by se odvážily podílet na obchodování a obnově syrského hospodářství.

Vedle „humanitárního bombardování“ tedy Západ vynalezl „humanitární sankce“, což rozhořčení nad rusko-čínským bojkotem dvou humanitárních přechodů na území kontrolovaném teroristy musí celou kauzu klasifikovat jako absurdní divadlo pochybné kvality. A to ještě pouze za předpokladu, že by šlo opravdu o Syřany. Jenže i zde je realita zcela jiná, než jak nám ji sugeruje politický a mediální mainstream.

Tak například podle dostupných údajů o národnosti „uprchlíků“ na turecko-řecké hranici, které pomalu ale jistě začaly prosakovat i prostřednictvím „vůdčích“ médií, tvořili Syřané dokonce během bojů v Idlibu „uprchlickou“ menšinu, zhruba 4 %. Největší zastoupení měli Afgánci, kromě nich na vstup do Evropy čekali migranti z Maroka, Pákistánu, Iráku a dalších zemí Afriky a Blízkého východu (více také [zde](#), [zde](#) a [zde](#)). Podle řecké vlády představují Syřané z celkového počtu nyníšších 97 tisíc žádostí o azyl (k únoru 2020) v Řecku rovněž menšinu. Na prvních dvou místech figurují Afgánci a „ostatní země“, Syřani jsou až na třetím místě v celkovém počtu vyřizovaných žádostí. Řecká statistika ukazuje na pokles Syřanů a nárůst žádostí z Afghánistánu, Iráku, Pákistánu a dalších zemí. Čímž se dostáváme k jádru věci – totiž k bodu, ve kterém se protínají Idlib, turecko-řecká hranice se „syrskými uprchlíky“ a berlínsko-bruselské hrozby visehradské čtyřce.

Podle transatlantických humanistů podnikají „Asad a Putin“ útoky na civilní obyvatelstvo c Sýrii, které nemá na vybranou a před bombami prchá do Turecka. Budiž zopakováno: ponechme stranou okolnosti, které vedly k eskalaci tamní situace a které jsou dostatečně známé – alespoň těm, kteří chtějí vědět. Skutečnost, že Merkelová & Co. hovoří o syrských uprchlících tam, kde se většinově jedná o příslušníky jiných národů, je do nebe volající manipulace veřejnosti. Nejen že staví celou idlibskou kauzu na hlavu. Pokud se jedná o běžence ze zemí, jakými jsou třeba Maroko nebo Pákistán, potom se nejedná o uprchlíky prchající před válkou v Sýrii, nýbrž o masovou migraci, která s „Asadem a Putinem“ nemá pranic společného.

Tato skandální manipulace má ještě i další, zcela evidentní stránku, které se transatlantičtí rusobijci decentně vyhýbají. V Afganistánu nevedou válku ruská nebo syrská armáda, ale Američané a jejich lokajové. V Jemenu „stabilizuje“ situaci koalice Saudské Arábie, Irák „osvobodily“ USA, Velká Británie a jejich ochotníci. Kdo humanitárně rozbombardoval stabilní a prosperující Libyi je rovněž známo: s pomocí lží a „revoluční infanterie“ ozbrojených islamistů. Dnes proti nim bojuje Francie a její družina včetně Česka v Mali.

Aktuálně to tedy vypadá, že političtí romantici, kteří doufali v jakési „covidové“ osvícení politických elit, opět utrou nos. Vše hovoří pro pokračující „léčbu“ starými recepty: na nefunkční bruselskou byrokracii „více Evropy“, na strádající obyvatelstvo neposlušných zemí více hospodářských sankcí a vojenských intervencí. O příčinách ekonomického zbídačování afrického kontinentu, jeho zemědělství a potravinářského průmyslu dotovaným euroexportem se mlčí. Migrační problém se nemá řešit změnou politiky EU, ale přerозdělováním „uprchlíků“ podle berlínsko-bruselského vzorce. A jeho smyslem nemůže být nic jiného než opětovný pokus etablovat v Evropě poměry podle hesla „jedna Evropa, mnoho ghett“.

Petr Schnur